

Момчето, което никога не бе съществувало

Нин никога не бе обичала сръдите, но тази беше просто върхът. Тази сряда тя се събуди и видя, че вали като из ведро и че малкото ѝ братче е престанало да съществува.

Първото нещо, което я стресна, беше дъждът. Понеже беше забравила да затвори прозореца си предната нощ, тежките капки, отскачащи от перваза, я удряха право в лицето. Не беше най-хубавият начин да се събудиш.

Нин извика, седна в леглото и погледна гневно към прозореца. След това застана на колене и се протегна, за да се пребори с мокрото перде и заяждащото резе. Отне ѝ много време докато затвори с трясък прозореца, оставяйки бурята навън, където ѝ беше мястото.

Тя потърка мокрото си лице с ръкава на пижамата и погледна през прозореца към огромната маса сиви облаци или по-скоро към това, което можеше да види от тях през водата, стичаща се по стъклото.

– Прекрасно! – промърмори Нин. – Направо страхотно. Сигурно е сряда!

Погледна към големия лилав часовник, който показваше, че има по-малко от половин час до закуска, и се хвърли обратно в леглото.

И тогава осъзна второто нещо. Тя се намръщи, забила лице във възглавницата.

Тоби би трябвало вече да е станал. Той винаги ставаше пръв, макар че отиваше на училище по-късно от Нин. Всяка сутрин тя го чуваше да става, да отива до банята и да се връща, за да си поиграе с любимата му в момента играчка.

Нин се обърна отново и погледна намръщено часовника. Нищо не се промени. Тоби трябваше да е станал, но не беше. Нин въздъхна и си припомни снощния инцидент с Чувалите в Мазето.

Тя седеше на вечерното слънце и четеше любимата си книга, когато Тоби се появи на вратата на зимната градина, както винаги хванал в ръка опърпаната си маймунка. Той постоя там известно време, след което събра кураж, влезе и застана до облегалката на стола ѝ.

– В мазето има нещо – каза той.

Нин изпъшка и насочи погледа си към него.

– Какво?

– В мазето – прошепна Тоби. – Нещо лошо.

– Думата е страшно, не лошо – тросна му се Нин. – Лошо е бебешка дума. – Нин не смяташе така, но Тоби ѝ досаждаше и затова тя си го измисли.

Тоби стоеше и я гледаше както винаги, когато искаше тя да направи нещо за него.

– Тогава кажи на мама – Нин обърна страницата на книгата си. Тъкмо беше стигнала до хубавата част, тази, в която героинята попада в друг свят.

Тоби продължи да я гледа. Той имаше руса коса и очи толкова сини, че бяха почти лилави. Нин, от друга страна, имаше обикновена кестенява коса и обикновени сини очи. Тя почувства леко раздразнение.

– Виж, заета съм, разбра ли? Кажу за това на мама.

– Тя е на пазар.

Вторник беше денят на майка им за пазаруване. Нин извъртя очи.

– Тогава кажи на баба. Или на дядо.

– Баба е в градината, а дядо... – той замълча за малко – ...спи. – Това, което искаше да каже, беше, че го е страх от дядо.

Нин захвърли книгата на масата и стана.

– Добре! – каза ядосано тя. – Обаче дано наистина, ама НАИСТИНА да си заслужава.

Не си заслужаваше. В мазето нямаше нищо друго освен една стара маса, покрита с прашни инструменти, дядовата колекция от винени бутилки, няколко празни кофи за боя и едни големи, издути на вид чували, струпани в ъгъла.

– Е – тросна се Нин, – къде е това *лошо* нещо? – Тя усети, че започва да изпада в лошо настроение. Настроението, което баба ѝ наричаше „цупене“, а майка ѝ – „мърморене на подрастващите“. Самата Нин не разбираше защо това, че е на единадесет, ще я направи по-раздражителна, отколкото ако беше все още на десет.

Тоби посочи към чувалите. Нин въздъхна.

– Това са чували, глупаче. Просто празни, мръсни, стари чували.

Нин си помисли, че няма особено желание да отиде в тъмния ъгъл, да разтърси чувалите и да му покаже, че са празни.

– Хайде – каза тя, – качвай се горе и ме остави на мира. – И това беше всичко.

Сега, лежейки в леглото, с леещия се по прозореца дъжд, Нин въздъхна. Може би Тоби беше сънувал кош-

мари цяла нощ. Или изобщо не беше успял да заспи от страх от торбалана. Или нещо такова. Внезапно се почувства виновна заради инцидента с Чувалите в Мазето. Супер. Прекрасно.

– Трябваше да съм по-мила – изпъшка Нин на глас. – Трябваше да изхвърля ужасните чували и да обиколя мазето, за да му покажа, че е празно.

Тя стана от леглото, облече си зеления халат, който толкова мразеше, и тръгна боса по коридора. Стаята на Тоби беше в края на къщата, след килера, където пазеха всички стари неща на тате. Тя бутна вратата и влезе възможно най-тихо. И остана на място, втренчена.

Стаята беше подредена. Всъщност беше повече от подредена, беше празна.

Тя се вторачи в огромното пространство на пода, което не беше покрито с играчки и свалени вчера чорапи. Вторачи се в шкафа, върху който не стоеше гигантският му часовник панда, нито пък скицникът и моливите с Мечо Пух. Липсваха и книжките му с картинки. След това Нин погледна към леглото. Беше празно. А отгоре на всичко, изглеждаше все едно е било празно *цяла нощ*. Юрганът беше опънат и пригладен върху чаршафите без нито една гънка, а на възглавницата нямаше вдлъбнатина от главата му. Върху юргана я нямаше и покривката на Тоби с картинки на Спайдърмен.

Нин изтича през стаята, хвърли се към гардероба и го отвори рязко. Там, както очакваше, имаше дрехи. Но бяха старите сака на дядо, което не бе очаквала.

Стомахът ѝ се преобърна и тя усети как тялото ѝ изстива. Нин пое дълбоко дъх и се огледа наоколо, донякъде очаквайки да види Тоби да се подхилква в някой

тъгл. Не го видя.

Нямаше какво да направи. Нин затвори гардероба и тръгна към долния етаж.

Мразеше да ходи долу преди закуска. Обичайно не отиваше там преди майка ѝ да се е събудила и да е започнала да прави препечени филийки. Преди филийките долният етаж беше празен и тъмен, и миришеше на стара нощ. След филийките беше топло и приятно, и миришеше на... ами... на препечени филийки.

Днес, сряда (естествено), всичко беше различно. Лина още не беше станала. Нямаше и да стане в следващите двадесетина минути.

Нин постоя на горната площадка на стълбите и се загледа в тъмнината долу. Вече можеше да види, че Тоби не е в хола, защото вратата му, която беше точно пред стълбите, стоеше отворена, разкривайки още тъмнина.

Тя натисна ключа за лампата, заливайки коридора със светлина. След това се спусна надолу и зави към кухнята, като внимаваше да не гледа към мястото под стълбите.

Когато беше малка като Тоби, Нин мислеше, че под стълбите витаят НЕЩА и се крият под палтата. Изглеждаше ѝ като място, където можеше да витаят НЕЩА. Може би беше заради начина, по който сенките оставаха наоколо, дори и след като запалеха лампата. Сега тя почти никога не се замисляше за това, но тази сутрин се чувстваше изнервена и споменът се върна толкова силно, че по кожата ѝ полазиха тръпки. Нин мина бързо покрай палтата и влетя в кухнята.

В мъждивата светлина на дъждовната сутрин тя едва-едва различи очертанията на тостера и електрическата кана върху плота, както и празните лица на

шкафовете. Никаква следа от Тоби.

– Станала си рано – каза Лина, появявайки се на вратата зад Нин и щраквайки ключа.

Нин подскочи и се обърна.

– Ти също.

Лина поклати глава и прокара пръсти през несресаната си коса. Все още не беше облечена.

– Не можах да спя както трябва – въздъхна тя. – А ти?

– Дъждът ме събуди – отговори Нин, което беше вярно.

Лина отиде до плота.

– Понеже и двете сме тук, дали да не започна със закуската?

Без да чака отговор, тя напълни чайника и го включи, след което пусна четири филийки хляб в тостера и отвори шкафа, за да вземе пакетчетата чай. Поглеждайки през рамото на майка си, Нин видя, че дори голямата кутия с любимия корнфлейкс на Тоби е изчезнала.

– Мамо, Тоби добре ли е? – попита разтревожено тя.

Срещите винаги бяха лоши, но тази се кандидатираше за Най-Лошия Ден На Всички Времена.

– Кой? – попита Лина.

—.—.—

След като отрече да знае за съществуването на по-малкото си дете, Лина седна на масата и зачака водата в чайника да заври.

– Ами нали знаеш – каза Нин, молейки се стомахът ѝ да спре да се свива. – Тоби? Синът ти. Горедолу ето

толкова висок. – Чувстваше се все едно е взела погрешен завой към нечий друг живот. „Объркана“ беше дума, която не описваше състоянието ѝ дори и най-бегло.

– Едва ли ще имам повече деца – засмя се Лина. – И ти ми създаваш достатъчно работа! А в случай, че не си забелязала, все още съм сама. Това ли е начинът ти да кажеш на старата си майка да се стегне и да си създаде някакъв живот?

Нин потръпна. Баща ѝ беше загинал преди три години в ужасен инцидент, включващ един бик и подлез за на Парк Роуд. Все още им беше трудно да мислят за това.

– Не, мамо – каза тя, изпълнена със съчувствие. – Аз само...

Моментът беше нарушен от щракването на чайника, тъй като водата беше завряла. Лина стана и се зае с чая, а филийките изскочиха от тостера. Нин побърза да вземе мармалада и се постара да се задълбочи в намазването на филийката си с масло, за да може Лина да забрави за какво говорят.

Когато Нин се изми и облече, от Тоби все още нямаше и следа. Тя все го чакаше да се появи от някой ъгъл и животът да си продължи като че ли нищо не е станало. Все пак четиригодишни деца не изчезват ей така!

Когато стигна в училище, Нин беше толкова притеснена за проблема с Тоби, че изобщо не внимаваше в часа по английски, който принципно ѝ беше любим, а по география ѝ се скараха два пъти, че не слуша.

Всичко, за което се сещаше Нин, беше невъзможно. Не можеше да е отишъл на втория етаж, в апартамента на баба и дядо Кови, защото щеше да се върне за закуска. Не можеше да е при баба Редстоун, която имаше

къща до морето при Сенди Бей. Тоби никога не ходеше сам при баба Редстоун. А освен това и майка ѝ щеше просто да каже: „Той е при баба, мила, не помниш ли?“, вместо да се чуди за кого говори Нин. Така или иначе, нямаше обяснение как всичките му вещи са изчезнали. Дори корнфлейкът му.

„Сигурно го е отвлякъл Торбалан“ – каза си тя и се засмя. Но това беше мрачен смях.

До междучасието по средата на сутрешните занятия дъждът беше спрял, затова тя заведе Линет в един тих ъгъл на двора. Линет мърмореше, че напоследък баща ѝ не ѝ позволявал да прави нищо забавно. Нин я прекъсна по средата на разказа как баща ѝ я накарал да яде само зеле цяла седмица, защото била похарчила всичките си пари за чипс.

– Забрави това – каза нетърпеливо Нин. – Тази сутрин стана нещо наистина странно.

Линет се начумери.

– Алооо? – сопна се тя. – Аз говорех!

– Това е по-важно – изрече твърдо Нин.

– Да бе. А това, че ме оставиха да гладувам до смърт, не е?

Нин поклати глава.

– Изслушай ме! Тоби е изчезнал!

Линет я гледеше сякаш си е загубила ума. Последва дълга пауза.

След това всичко се повтори.

– Кой? – сопна се Линет. – Трябва ли да знам за кого говориш?

– Да! – нададе вой Нин. – Тоби е брат ми!

Линет изсумтя пренебрежително.

– Честно, Нинева Редстоун – каза през рамо тя, докато си отиваше, – понякога си мисля, че си се побъркала.

Нин някак си преживя следобеда. Когато звънецът за края на часовете най-после би, тя грабна нещата си и се затича. Излезе от училището, продължавайки да тича, и отмина автобусната спирка. Не мислеше, че ще може да остане с другите, искаше просто да си отиде вкъщи. И знаеше, че пеша най-бързият път е през парка и през подлеза.

Обикновено Нин избягваше подлеза като чума. Но днес щеше да поеме риска.

Някой ѝ викна, когато прехвърча през петокласниците, събрани на входа на парка, но тя не му обърна внимание. Продължи да тича през парка, по декоративния мост и покрай патиците, покрай кафето „Джунипър“ и лехите с цветя.

Ивнезапно подлезът вече беше пред нея. Той изглеждаше като голяма черна дупка, готова да я погълне. Нин се спря и почти се препъна, защото тичаше толкова бързо, че след като краката ѝ бяха спрели, останалата част от тялото ѝ искаше да продължи. За момент си помисли, че ще повърне в мушкатата.

Поемайки гигантски глътки свеж въздух, тя се огледа.

От една страна, подлезът беше гигантска черна дупка, която продължаваше завинаги и криеше такива страшни призраци, че очите ѝ се насълзяваха от страх.

От друга страна, беше циментов тунел под улицата, който щеше да я заведе бързо вкъщи.

– Добре, Тоби Редстоун – каза тя на глас. – Ако си вкъщи, когато стигна там, и съм преживяла всичко

това напразно, ще натикам онази твоя майmunка в пералнята и ще те накарам да ядеш корнфлейкс без захар цяла седмица.

Подлезът не стана по-малко страшен, но поне това, че чу решителния си глас, я поуспокои малко. Тя сви юмруци, отлепи крака от пътеката и влезе в тунела.

Беше толкова ужасно, колкото си го представяше.

Като за начало вътре беше по-тъмно и миришеше много по-зле, отколкото трябваше – животинска миризма, почти като в зоопарка. Изглеждаше и по-голям, но Нин знаеше, че е така само защото се страхува. Ехото от собствените ѝ стъпки я следваше, а пред нея се виждаше ъгълът.

След няколко метра подлезът завиваше рязко надясно и затова изглеждаше сякаш стената свършва в задънен край. Това означаваше, че човек никога не знае какво го очаква зад ъгъла. Повечето хора не се притесняваха, но не и Нин, защото това беше ъгълът, зад който беше умрял баща ѝ.

Нин знаеше, че това което му се беше случило, е толкова странно, че сигурно никога нямаше да се случи на друг човек. Което правеше шансовете същото нещо да се случи на *нея* – неговата дъщеря – наистина много малки.

Тя знаеше, че подлезът продължава зад ъгъла и има едни стълби нагоре към улицата. Само че в представите ѝ той беше много по-дълъг и много по-тъмен, и там можеше да витае почти всичко – например луд бик.

Днес имаше само едно ужасно на вид момче, облечено като клошар в опърпано черно яке и с износен червен шал. Той беше няколко години по-голям от Нин и напоследък тя често го виждаше да се мотае из града. Мина покрай него, опитвайки се да не го гледа в очите.

Най-накрая стигна стълбите и отново излезе на улицата. Настроението ѝ се оправи и тя тръгна нагоре по Дънфорт Хил, тичайки възможно най-бързо. Не беше лесно.

Да се каже, че Дънфорт Хил е стръмен, беше като да се каже, че водата е мокра. Хубавото беше, че имаше удивителна гледка. Беше светъл, слънчев следобед и ако Нин имаше настроение да спре и да погледне, щеше да успее да види разноцветните поляни и блестящата ивица на реката чак до Мидтаун.

Къщата се появи пред нея, застанала под сянката на елхата, която баща ѝ посади, когато Нин беше на пет и която вече бе станала огромна. Всичко изглеждаше много обикновено и спокойно. За момент тя почти забрави, че нещо не е наред.

Отключи вратата и постоя в антрето, послушвайки се притеснено. Обикновено майка ѝ беше тук с Тоби. Днес къщата беше тиха. „Просто не са се върнали“ – каза си тя. След това сърцето ѝ подскочи, когато истината я удари като падаща тухла.

Майка ѝ не беше там, защото все още беше на работа.

А все още беше на работа, защото вече не трябваше да си тръгва по-рано, за да прибира Тоби.

А не трябваше да прибира Тоби, защото Тоби беше престанал да съществува.